

ПРОЛОГ

Сърцето му щеше да се пръсне. Защо трябваше да стане така? Искаше да изкреши, да разкъса гърдите си, да пребие някого. Да го рита в главата, докато животът го напусне. Все тая кого, дори и самия *себе си*, само да е някой, който си го заслужаваше. Сега това сякаш беше целият свят.

Тръгна по-бързо. Полето беше мокро и разкаляно както винаги. Мразеше това място – мрачно, студено и влажно. Проклето да е! Тръгна надолу към водата, без да знае защо. Вече чуваше вълните. Колкото по-близо беше до тях, толкова повече нарастваше желанието му просто да скочи в океана и да забрави за всичко. Искаше да се махне, ненавиждаше града и хората в него. Трепереше. Беше така объркан, че излезе без яке. За кратко се поколеба дали да не се върне, но щеше да се изложи. За нищо на света не искаше да се излага. Искаше да ги победи всички заедно, да се появи и да се наложи в живота, да се върне обратно и да им покаже какъв е станал. Трябваше да свърши толкова много неща, нямаше търпение да започне. Майната им! Почти стигна океана – усети солта във въздуха. Облиза устните си. Чувстваше, че всичко е постижимо. Можеше да приключи със собствения си живот или да убие някого – все едно. Беше значим, *той* имаше властта да прави каквото си пожелае. Спря, смъкна ризата си и усети ноемврийския студ да прониква през голата му кожа. Болеше. А скоро щеше да стане и опасно. Отново си помисли да скочи във вълните и да приключи с всичко.

Но после се свлече с вик, задъха се, захлипа и се завайка. Обзе го безразличие, че седи на мократа, лепкава трева, защото въпреки мекото за сезона време студът проникваше в тялото му и стигаше чак до сърцето. Беше толкова нечестно! Че останалите си седят в топлите стаи, без проблеми, без току-що съсипан живот, докато той е захвърлен като животно наред нищото. Изстена, отпусна се и усети как го обзема самосъжалението. Искаше само едно: някой да го гушне. Знаеше кой винаги ще го направи – въпреки че наскоро я беше отпратил. Самата мисъл го поутеши, риданията му стихнаха. Цялото му същество се разтърсваше от студ. Искаше единствено да се прибере при нея и да получи прегръдка и чаша чай.

Внезапно обаче забеляза нещо – фарове на далечна кола. Колата приближаваше и му се стори, че дори от такова разстояние разпознава светлините ѝ. Никой в града нямаше толкова бели, заслепяващи фарове. По дяволите! Това беше последното, от което се нуждаеше в момента. Не искаше да говори с тоя идиот. Изправи се и си облече ризата. По-добре да си отиде у дома, да живее, не да умре. Изведнъж чу глас зад себе си, чу името си. Нима бе истина? Понечи да се обърне, но преди да успее, го усети. Усети удара. Сякаш небето се стовари върху главата му. Падна на земята, успявайки да

забележи влажната трева и кръвта, която се стичаше между кичурите коса. Почувства, че някой го хвана за крака и го повлече към водата. Опита да се помръдне, но не можа. После изгуби съзнание. Не разбра, че го домъкнаха до мястото, за което преди малко беше мечтал – леденостудения, тъмен и смъртоносен океан.